

Un canvi de cycle polític

La manifestació de dissabte és la demostració palpable que s'obre un nou cycle polític al Principat. Malgrat els intents de despolititzar-la o de reduir-ne l'abast, en els quals TV3 ha assolit nivells d'autèntica vergonya professional, el cas és que mai tanta gent no s'havia aplegat amb una reivindicació tan clara i consistent d'independència, tan desafecta envers Espanya, per emprar l'expressió popularitzada per Pasqual Maragall. La presència del qual entre els manifestants és, per cert, indicativa de moltes coses i tanca d'una manera simbòlica el projecte que ell mateix havia llançat fa anys.

La manifestació de dissabte és la demostració palpable que s'obre un nou cycle polític al Principat. Malgrat els intents de despolititzar-la o de reduir-ne l'abast, en els quals TV3 ha assolit nivells d'autèntica vergonya professional, el cas és que mai tanta gent no s'havia aplegat amb una reivindicació tan clara i consistent d'independència, tan desafecta envers Espanya, per emprar l'expressió popularitzada per Pasqual Maragall. La presència del qual entre els manifestants és, per cert, indicativa de moltes coses i tanca d'una manera simbòlica el projecte que ell mateix havia llançat fa anys. Passaren coses de molt de relleu dissabte. Evidentment, la magnitud de la protesta, sobre totes. Semblava que la manifestació del 18 de febrer era una excepció, però aquesta l'ha superada amb escreix en nombre de manifestants, en capacitat de concitar unitat i en claredat ideològica. Amb la sola i natural excepció del bloc d'Iniciativa per Catalunya, tota la manifestació respirava i cridava independentisme. En segon lloc, ha estat molt remarcable que el sobiranisme assumira al carrer el relleu de la defensa dels ciutadans contra els problemes del dia a dia. Ahir els sindicats van perdre molts anys de legitimitat negant-se a participar en aquesta manifestació, i en canvi el sobiranisme cívic i polític va assumir aquesta legitimitat que en el passat els sindicats i l'esquerra havien mirat de no perdre. La presència en la manifestació de Pasqual Maragall, mig d'incògnit, però també la de Jaume Sobrequés en primera fila i d'alguns altres militants coneguts del PSC més catalanista, és un altre índex important de canvi. Els socialistes tenen un problema perquè l'ex-president té una important ascendència com a creador del projecte que acabà desembocant en el tripartit, com a instigador d'un model d'entesa amb una suposada Espanya plural i com a ex-president de la principal institució del país. I, quan acudeix a una manifestació de protesta clara contra una ministra socialista de Madrid, a una manifestació de caire sobiranista i a una manifestació atacada per terra, mar i aire pel PSC, aquest ascendent representa un desafiament al president Montilla, que encarna el socialista més subordinat a les ordres de Madrid i el més allunyat de la sensibilitat transversal del país. Contra aquesta manifestació de l'1D s'han unit el PP i el PSC-PSOE, i aquesta fotografia és més reveladora encara, si es contrasta amb la de Maragall tot caminant Via Laietana avall amb desenes de milers de persones. I segurament que és aquesta fotografia, del PSC i el PP en l'un costat, i des d'Unió Democràtica a la CUP en l'altre, el canvi més transcendental que es deu haver plasmat aquest primer de desembre. Amb això és possible que hagem assistit al naixement d'un nou cycle polític al Principat. Durant anys el PSC havia aconseguit de trencar el discurs hegemònic de CiU a base de moure el debat sobre Catalunya o Espanya cap al terreny de qualsevol país normal, entre la dreta i l'esquerra, amb el matis afegit i extremadament útil que tota relació amb el PP era anatema. No hi ha dubte que la jugada li ha eixit rodona, però sembla que s'ha exhaurit en si mateixa. D'una banda, la ferida interna del nacionalisme presenta símptomes de començar a cicatritzar-se. En la manifestació d'ahir no hi hagué ni una sola desqualificació entre els qui hi participaven. I el moment és òptim. CiU ha fet un gran pas ideològic endavant amb la seua presa de posició recent en favor del dret de decidir i Esquerra i Iniciativa han donat mostres més que suficients de la seua independència respecte del PSC, pressionant i votant contra una ministra socialista a Barcelona i a Madrid i reclamant al seu soci de govern la presència en aquesta manifestació. Aquesta és una situació molt interessant, en què tota aproximació entre els participants en la manifestació seria molt ben vista, n'estic segur, per molta gent. Però, d'una altra banda, allò que és transcendental és que el PSC ha vist com la seua habitual tàctica

intimidatòria contra CiU, presentant-la com un subproducte del PP amb el qual cap dels seus socis no podia relacionar-se, se n'ha anat enlaire. Per cert, que divendres a l'Ajuntament de Barcelona es va donar un cas encara més espectacular, amb CiU, ERC i PP votant plegats contra l'alcalde Jordi Hereu. Si el xantatge del PSC sobre el PP comença a desaparèixer de la vida política catalana, aleshores tots tornarem a jugar en un tauler obert i l'onada sobiranista que s'ha expressat als carrers de Barcelona no hauria de tenir límits. Seria l'hora del polítics i de la política.

3 desembre 2007

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)